

וחבמיים אומרים: אין ציריך לנקות לו דרכי להגיע אליהם, כיון שאדם משיר לעצמו דרך, ואין מוכר את כל שדהו לגמרי.

ומודה רביעיקבא, בזמנ שאמר לו הריני מוכר לך את השדה וכל מה שבתוכה חוץ מאלו [הבור, הגת והשובך]. **שאין ציריך ליקח לו דרכך.**

ב. ואם לא מכיר בעל השדה את שדהו, אלא רק מבן לבור, לגת ולשובך **כשלעצמם** **לאדם אחר —**

רביעיקבא אומר: אין ציריך הקונה ליקח לו דרכך מבעל השדה, כי בכלל המכירה של הבור הגת והשובך הוא גם מכיר לו את הדרכך **אליהם.**

וחבמיים אומרים: **ציריך הקונה אותו ליקח לו דרכם** אליהם מבעל השדה, לפי שלא מכיר לו אלא רק אותם ולא מכיר לו דרכן.

ועתה ממשיכה ואומרת המשנה כלל, לגבי כל הדברים שנינו בכל המשניות של הפרק הזה אינם נמכרים, שאין זה אלא במכר, אך לא במתנה או בהקדש, ולא בירושה או בזכיה בשדה הפקר:

ג. **במה דברים אמורים,** מה שנינו בכל הפרק הזה, שיש דברים אשר אינם נמכרים בכלל השדה — **במוכר.**

אבל בנותן מתנה — **נותן את כולה,** ואפילו את הדברים שאינם נכללים בה, כמו חרוכ המורכב וסדן השקמה, ובור, גת ושובך, כי כל הנוטן מתנה, בעין יפה הוא נותן, יותר מדאי.⁽⁴⁾

ר' אמר, **חלכתא:** שטר כס הוצאה על החותמים, **נשבע,** וגובה מחיצה של מלוה בלבד, ועל חלק הפקדון טענין ליתמי שהחזר לו אביהם.

אמר מר זוטרא: חלכתא, כדייני גולה.

אמר ליה ריבינה למאר זוטרא: הא, הרי אמר רבא שהלכה אינה כדייני גולה, אלא **נשבע וגובה מחיצה?**

אמר ליה: אגן, את דבריהם כדייני גולה,
עא-א **איפכא מתניין לה,** אנו שונים את דבריהם באופן הפוך, שדייני גולה הם הסברים כרבה, **שגובה רק מחיצה.**

מתניתין:

משנה זו היא המשך לשנה הקודמת, ובארת בתחילתה את הדין למי שמוכר שדה לחברו, מה נכלל במכירת השדה, ומה לא.

ובהמשך מבארת המשנה את החלוק שבין מוכר שדה, ובין הנוטן את השדה במתנה, או המקדיש אותה [וכן היורש אותה, או הזוכה בה מן ההפקר], שהם זוכים בכלל.

א. המוכר לחברו שדה ואמיר לו **שמוכר לו את כל מה שבתוכה,** לא מכיר לו בכלל זה, לא את הבור שבה, ולא את הגת שעושיט בה יין, ולא את השובך של היונים, בין אם היו הבור, הגת, והשובך חרבני, בין ישובי.

וציריך המוכר ליקח לו, לנקות לו מהקונה, דרך בתוקן שדהו המכורה לكونה, כדי שיוכל להגיע אל הבור, הגת והשובך, **דברי רבוי עקיבא.**

4. וכן נוטן את כל הדברים הקבועים בשדה. אך אין נוטן דברים שאינם קבועים בה, כמו